

Crida a l'autoorganització feminista

Dones migrades, dones monomarentals, dones grans que viuen soles, dones trans, dones lesbianes, dones sense sostre, dones joves, nenes, dones amb diversitat funcional... dones. I diferenciem, sí.

Encara avui dia és un fet diferencial ser dona, de classe treballadora, nació oprimida i sumant la llista d'adjectius amb que començàvem. Encara que les Administracions mostrin un compromís amb el feminisme, a dia d'avui, la doble jornada laboral de les dones, eternament invisibilitzada, ens esclavitza, ens empobreix i ens emmalalteix.

Seguim assumint el treball reproductiu i de cures, optem a feines menys qualificades, mitges jornades que ens condemnen a obtenir menys retribució i prestacions que els homes. Aquesta situació comporta unes conseqüències devastadores per la nostra qualitat de vida. Feminicidis, assetjaments sexuals a l'espai públic i a la feina, reproducció dels rols masclistes a les joguines, Princeslàndies que juguen a ofegar l'esperit crític de les nenes i un llarg etcètera d'ignomínies que a tots i totes ens semblen motiu de lluita. Aquesta lluita en la que cal dipositar-hi esforços i no només paraules i bones intencions.

Així, març rere març, hem agafat les barques i hem alçat les veles violetes. Perquè, ja n'hi ha prou de retallades i d'alimentar el sistema capitalista depredador. A Montcada i Reixac les dones som les principals afectades per l'atur. Les institucions i el món empresarial ens van fer creure que l'emprenedoria era la solució per trobar feina entre les dones i ha estat una eina maquiavèlica per vendre productes tòxics com els microcrèdits. Cal canviar el model de participació, és necessari fer partícips les dones dels pressupostos municipals i generar mecanismes de cooperació. És per això, que des de la CUP fem una crida a l'autoorganització feminista, perquè, sabem com ens vol l'heteropatriarcat, però també tenim molt clar com ens volem nosaltres: Vives, amb vides dignes, i lliures de tota submissió.